

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: L. Č., narozený dne X
bytem X
zastoupený Mgr. Filipem Hajným, advokátem
sídlem Rubešova 83/10, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a
Agrární komoře České republiky
sídlem Vladislavova 1390, 110 00 Praha 1

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: Úřad pro ochranu osobních údajů
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsednictva Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky č. j. RSSpR 2020-09-24-odv., bez uvedení data,

takto:

- I. Rozhodnutí předsednictva Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky č. j. RSSpR 2020-09-24-odv., doručené žalobci dne 26. 10. 2020, je nicotné.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to do rukou zástupce žalobce Mgr. Filipa Hajného, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal u Městského soudu v Praze zrušení nedatovaného rozhodnutí předsednictva Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky č. j. RSSpR 2020-09-24-odv. (doručeného žalobci dne 26. 10. 2020), jímž bylo potvrzeno nedatované rozhodnutí Rozhodčího soudu při

Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky (dále též „Rozhodčí soud“) č. j. RSSpR 2020-09-24, doručené žalobci dne 24. 9. 2020.

2. Tímto rozhodnutím Rozhodčí soud podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“), částečně odmítl poskytnout informace požadované žalobcem pod body 1. až 4. žádosti. Žalobce požadoval tyto informace: 1. *Seznam všech sporů rozhodnutých u Rozhodčího soudu v posledních pěti letech před podáním této žádosti, kde alespoň jednou ze stran sporu byl stát, resp. státní orgán, územní samosprávný celek nebo veřejná instituce ve smyslu InfZ*; 2. *Identifikace všech účastníků řízení a jejich právních zástupců ve sporech uvedených v bodě 1 této žádosti*; 3. *Jakým způsobem byly předmětné spory rozhodnuty, tj. zda ve prospěch nebo neprospěch subjektů uvedených v bodě 1 této žádosti*; 4. *Identifikace rozhodců, kteří rozhodovali spory uvedené v bodě 1 této žádosti, a dále informace o tom, kdo tyto rozhodce jmenoval*; 5. *Identifikace všech členů předsednictva Rozhodčího soudu v období posledních pěti let před podáním této žádosti s uvedením doby, od kdy do kdy funkci člena předsednictva vykonávali*.
3. V žalobě předně žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nicotné. Blíže žalobce uvedl, že předsednictvo žalovaného není samostatným správním orgánem ani úřední osobou či jiným vykonavatelem veřejné správy, nemělo proto pravomoc o odvolání rozhodnout. O odvolání proti rozhodnutí žalovaného měl podle § 20 odst. 5 InfZ rozhodovat Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též „Úřad“).
4. Dále žalobce nesouhlasí s tím, že požadované informace by bylo nutné nově vytvářet podle § 2 odst. 4 InfZ, a proto je není možné poskytnout. Podle žalobce jde o informace existující, které je třeba toliko vyhledat. Jedná se o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků, které byly předané osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Žalobce se rovněž neztotožňuje s argumentem ohledně povinnosti mlčenlivosti, neboť tato povinnost se vztahuje na rozhodce jako fyzické osoby, a nikoli na žalovaného jako instituci. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že požadované informace obsahují osobní údaje. Podle žalobce právnické osoby ochrany osobních údajů nepožívají a ve vztahu k fyzickým osobám lze učinit opatření, aby bylo možné osobní údaje ochránit a žádosti žalobce vyhovět. Žalobce se neztotožňuje se žalovaným, který se nepovažuje za povinný subjekt podle InfZ, a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019 č. j. 6 As 282/2018-46, z jehož závěrů postavení žalovaného jako povinného subjektu vyplývá.
5. Žalobce dne 3. 1. 2021 samostatným podáním doplnil žalobu tak, že za žalovaného nově soudu označil Úřad.
6. Žalovaný rozhodčí soud v písemném vyjádření k žalobě ji navrhl odmítnout, popř. ji zamítnout. Nesouhlasí, že je povinným subjektem podle InfZ, není ani správním orgánem ani veřejnou institucí ve smyslu InfZ. Nemá proto pravomoc rozhodovat o žádostech podle InfZ. Předsednictvo žalovaného pouze z obezřetnosti posoudilo odvolání žalobce. K závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019 č. j. 6 As 282/2018-46, že žalovaný je povinným subjektem podle InfZ, žalovaný uvádí, že městský soud může ojedinělý názor Nejvyššího správního soudu překonat a odchýlit se od něj vlastním výkladem. Pokud by soud dospěl k závěru, že žalovaný byl povinným subjektem podle InfZ, pak odvolacím orgánem bylo jeho předsednictvo. Z pohledu pravidel pro poskytování informací podle InfZ považuje žalovaný žalobu za neoprávněnou. Požadované informace nebylo možné poskytnout, jelikož by bylo nutné je vytvářet podle

§ 2 odst. 4 InfZ, dále uvádí, že informace pocházejí od třetích osob, jak má na mysli § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, má k nim povinnost mlčenlivosti podle § 11 odst. 3 InfZ, a dovolává se ochrany osobních údajů podle § 8a InfZ. Z těchto důvodů navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

7. Úřad na výzvu soudu uvedl, že Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky měl a má i po změně právní úpravy InfZ postavení povinného subjektu jako prvostupňového orgánu. S ohledem na dobu vydání napadeného rozhodnutí předsednictvem žalovaného nelze uplatnit oprávnění podle § 16b odst. 1 InfZ. Nesouhlasí se svým procesním postavením žalovaného, neboť Úřad napadené rozhodnutí nevydal, a neměl by nést ani náklady řízení.
8. Soud po uvážení dospěl k závěru, že nadále je třeba za žalovaného jako pasivně legitimovaného považovat žalobcem původně označený Rozhodčí soud, který je povinnou osobou. Je tomu tak proto, že jmenovaný vydal prvostupňové rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o informace, a jeho orgán - předsednictvo, po uplatnění opravného prostředku vydal napadené rozhodnutí jako druhostupňové rozhodnutí, byť již v době vydání rozhodnutí neměl pravomoc o odvolání rozhodnout.
9. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou žalovaného Rozhodčího soudu, zda je povinným subjektem podle InfZ, a dospěl k dílčímu závěru, že žalovaný podléhá InfZ. Městský soud v této otázce odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019 č. j. 6 As 282/2018-46, který pod bodem [23] dovodil, že „Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, není ani státním orgánem, ani územním samosprávným celkem či jeho orgánem, ani subjektem, jemuž zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, o čemž mezi účastníky řízení nebylo a není sporu, zůstává spornou právní otázkou toliko to, zda lze žalovaného považovat za tzv. veřejnou instituci podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.“ Poté, co Nejvyšší správní soud podrobně v citovaném rozsudku rozebral znaky pro identifikaci subjektu jako veřejné instituce, uvedl pod bodem [35], že „existence a činnost žalovaného výrazně přesahuje hranice soukromého práva a soukromého účelu, neboť sleduje širší veřejný účel ve státě aprobované existenci alternativy k soudnictví zajišťovanému státem.“ Následně Nejvyšší správní soud provedl výklad týkající se utváření orgánů žalovaného, a poté se zabýval otázkou státního či veřejnoprávního dohledu. Pod bodem [39] shrnul, že „zejména s ohledem na zákonem předvídanou roli státu v procesu vzniku a zániku stálých rozhodčích soudů, jakož i účel, který jejich existence sleduje, je na místě považovat žalovaného za veřejnou instituci, tedy povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.“ K uvedenému závěru Nejvyšší správní soud doplnil, že „si je vědom závěrů plynoucích z nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, ve věci obchodní společnosti ČEZ, a. s. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že kvalifikace určitých subjektů jako veřejných institucí podle zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže být bezbřehá s ohledem na výhradu zákona podle čl. 4 odst. 1 Listiny, neboť extenzivní interpretaci pojmu veřejná instituce ze strany soudů může dojít až k neústavnímu založení povinností subjektům, jimž je zákon neukládá. Ústavní soud však nikterak nezměnil kritéria vymezená již v nálezu ve věci státního podniku Letiště Praha, pouze odmítl jako relevantní kritérium tzv. efektivní ovládnutí obchodní korporace státem, avšak i tak připustil, že obchodní korporace může být za určitých podmínek povinným subjektem. Nejvyšší správní soud si byl při kvalifikaci žalovaného jakožto povinného subjektu všech těchto skutečností vědom a s ohledem na výše uvedené

hodnocení povahy žalovaného má za to, že jeho závěry nepřipustně nevykračují mimo meze čl. 4 odst. 1 Listiny.“ Od zde citovaných závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu nemá městský soud důvod se jakkoliv odchýlit a dodává, že podle § 2 odst. 1 InfZ, je nutné vycházet z převahy znaků, které instituci charakterizují jako veřejnou, či soukromou. Převahu těchto znaků však nelze pojímat ryze aritmeticky, tj. jako výsledek prostého součtu znaků svědčících o veřejném, nebo naopak soukromém charakteru instituce. Zdejší soud uzavírá, že žalovaný Rozhodčí soud je důvodů vyložených Nejvyšším správním soudem veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, neboť představuje původně státem zřízené a posléze zákonem uznané výlučné fórum pro alternativní řešení sporů, stát si vyhradil výlučnou pravomoc zřizovat tento typ rozhodčích soudů zákonem a jako stálá institucionální alternativa k soudnímu rozhodování sporů plní veřejný účel. Uvedený závěr, že žalovaný je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 a 2 InfZ, je rovněž v souladu s nálezy Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 174/02, sp. zn. I. ÚS 260/06).

10. Městský soud se proto dále zabýval námitkou žalobce o nicotnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), protože taková vada vylučuje další věcný přezkum napadeného rozhodnutí.
11. Podle ust. § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.*
12. Podle ust. § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*
13. Za nicotné rozhodnutí doktrína považuje případ, „[...] kdy úkon, který správní orgán učinil, není v důsledku určité závažné vady (či více vad) vůbec správním aktem, tj. projevem výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, ale paaktem, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Nulitní správní akt není nadán presumpcí správnosti, nikoho (ani správní orgán, ani účastníky řízení) de iure nezavazuje a není vůbec považován za projev výkonu působnosti orgánu veřejné správy“ (Vedral, J. Správní řád: Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 662). K otázce nicotnosti správních rozhodnutí existuje rozsáhlá judikatura správních soudů. Za nicotná rozhodnutí jsou například považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009 č. j. 3 As 7/2008-99, ze dne 2. 11. 2006 č. j. 5 A 35/2002-73, ze dne 25. 11. 2004 sp. zn. 6 A 44/2001, ze dne 21. 8. 2003 č. j. 5 A 116/2001-46), rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008 č. j. 8 Afs 78/2006-74) nebo pokud správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003 sp. zn. 7 A 18/2001). Nicotností naopak nezpůsobují méně závažné vady správních aktů. Nicotnými nejsou rozhodnutí, která například obsahují písařskou chybu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005 č. j. 4 As 53/2004-73), která jsou podepsána v rubrice za správnost jinou osobou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004 sp. zn. 2 Azs 5/2004), a jež byla

vydaná v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008 č. j. 7 Afs 68/2007-82). Obecně řečeno, „[l]ze-li jednoznačně tedy dospět k závěru, že není pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je zřejmé, komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004 č. j. 5 Afs 19/2004-53).

14. Podle Čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb., účinného ode dne 24. 4. 2019, jímž byl mimo jiné novelizován i InfZ, se do 1. ledna 2020 postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů.
15. Podle § 20 odst. 5 InfZ ve znění do účinnosti zákona č. 111/2019 Sb., tj. do dne 23. 4. 2019, *nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.*
16. Podle § 20 odst. 5 InfZ ve znění zákona č. 111/2019 Sb., tj. ode dne 24. 4. 2019, *nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.*
17. Jak vyplývá ze správního spisu, nedatované rozhodnutí v prvním stupni vydal rozhodčí soud za účinnosti novely zákona č. 111/2019 Sb., toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 24. 9. 2020.
18. Podle § 19 odst. 2 zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky *v čele stálého rozhodčího soudu (dále jen "rozhodčí soud") je předsednictvo jmenované představenstvy obou komor na dobu tří let.*
19. Podle § 2 odst. 1 řádu Hospodářské komory České republiky a Agrární komoře České republiky č. 1/2012 *předsednictvo rozhodčího soudu činí úkony, které patří do pravomoci rozhodčího soudu a které nepřísluší předsedovi rozhodčího soudu, rozhodcům ani tajemníkovi.*
20. Podle § 59 řádu Hospodářské komory České republiky a Agrární komoře České republiky č. 1/2012 *otázky neupravené v tomto řádu se řídí ustanoveními zákona.*
21. Ze správního spisu soud ověřil, že ve věci žádosti žalobce o informace (citované pod bodem 2. tohoto rozsudku) Rozhodčí soud jako prvostupňový orgán vydal nedatované rozhodnutí č. j. RSSpR 2020-09-24, doručené žalobci dne 24. 9. 2020 (o němž výrok napadeného rozhodnutí uvádí, že jej rozhodčí soud vydal dne 24. 9. 2020). Tímto rozhodnutím Rozhodčí soud částečně odmítl žádost o poskytnutí informací v rozsahu bodů 1. až 4. žádosti žalobce. Žalobce proti němu podal odvolání dne 8. 10. 2020 adresované Úřadu prostřednictvím Rozhodčího soudu. O odvolání žalobce rozhodlo předsednictvo žalovaného nedatovaným rozhodnutím č. j. RSSpR 2020-09-24-odv., nyní napadeným rozhodnutím tak, že potvrdilo rozhodnutí rozhodčího soudu „ze dne 24. 9. 2020“ (byť prvostupňové rozhodnutí není datované) č. j. RSSpR 2020-09-24 a odvolání žalobce zamítlo.
22. Lze konstatovat, že v žádném zákoně (ani shora zmiňovaném řádu Hospodářské komory České republiky a Agrární komoře České republiky č. 1/2012) není uveden konkrétní nadřízený orgán žalovaného rozhodčího soudu, jak má na mysli § 178 správního řádu. Je proto třeba vycházet z obecného ust. § 20 odst. 5 InfZ, podle něhož, pokud nelze nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení ve věci prvostupňového rozhodnutí žalovaného zákonem určený Úřad. V rozporu s uvedeným v odvolacím řízení rozhodl jiný orgán než Úřad, tj. předsednictvo žalovaného (napadeným nedatovaným rozhodnutím č. j.

RSSpR 2020-09-24-odv.přes). Napadené rozhodnutí tak trpí vadou, která způsobuje jeho nicotnost.

23. Nelze nezmínit, že v době vydání napadeného rozhodnutí již mělo být žalovanému Rozhodčímu soudu známo, že v řízení, v němž meritorně rozhodl v prvním stupni, měl odvolání žalobce postoupit spolu se správním spisem Úřadu, popř. sám ve věci rozhodnout v rámci autoremedury. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020 č. j. 4 As 155/2020-42, v němž byla řešena otázka určení nadřízeného orgánu povinného subjektu. Žalovaný naznačeným způsobem nepostupoval, jeho předsednictvo ve věci rozhodlo napadeným rozhodnutím, které nemá žádné právní účinky, neboť předsednictvo nemělo pravomoc ve věci odvolání žalobce věcně rozhodnout. Jedná se o rozhodnutí vadné *ex tunc*, které správní řád považuje za nicotné.
24. Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů prohlásil napadené rozhodnutí za nicotné v souladu s ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 77 odst. 1 správního řádu, neboť trpí vadami, které je činí právně neuskutečnitelným. Z tohoto důvodu se soud nezabýval žalobními námitkami žalobce. Soud s ohledem na prohlášenou nicotnost ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jak má na mysli § 76 odst. 3 s. ř. s., přestože žalovaný Rozhodčí soud požadavek na jednání soudu vznesl.
25. Daná věc se, v souladu s výše uvedeným, nachází nyní v procesním stadiu, kdy o odvolání žalobce nebylo dosud odvolacím orgánem, jímž je Úřad, rozhodnuto. Je proto povinností žalovaného Rozhodčího soudu předložit odvolání spolu se správním spisem bez zbytečného odkladu Úřadu. Tento odvolací orgán v předmětné věci rozhodne o odvolání žalobce, a to za podmínky, pokud sám žalovaný Rozhodčí soud v rámci autoremedury nerozhodne ve vztahu k rozhodnutí v prvním stupni.
26. Právním názorem, který soud vyslovil v rozsudku vyslovujícím nicotnost, je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení správní orgány vázány (viz bod 26. tohoto rozsudku).
27. Soud v předmětné věci považuje Úřad za osobu zúčastněnou na řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020 č. j. 10 As 244/2020-40 *pokud Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodl o odvolání či stížnosti proti rozhodnutí právnické či fyzické osoby ve věcech svobodného přístupu k informacím (§ 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 111/2019 Sb.), má právo v řízení o žalobě proti rozhodnutí úřadu taková právnická nebo fyzická osoba vystupovat jako osoba zúčastněná na řízení (§ 34 s. ř. s.), nebude-li sama přímo žalobkyní. Jelikož v dané věci Úřad napadené rozhodnutí nevydal (protože mu nebylo žalovaným postoupeno k rozhodnutí o odvolání žalobce), soud Úřad *a contrario* vzal do řízení v uvedeném procesním postavení za osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu ust. § 34 s. ř. s., přičemž rozhodnutí prvního a druhého stupně tvoří ve správním řízení jeden celek.*
28. O nákladech řízení žalobce soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšným žalobce, jemuž soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v úkonech právní pomoci ve výši 8 228 Kč [za dva úkony - příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby – viz § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu] a DPH ve výši 21%. Žalobci tak bude na náhradě

nákladů zaplacená žalovaným celková částka 11 228 Kč. Za doplnění žaloby soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť toto doplnění do věci nové světlo nepřineslo.

29. Osobě zúčastněné na řízení soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť z ničeho nezjistil, že by jí vznikly náklady nad rámec její běžné činnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).
30. Pro úplnost soud dodává, že předmětnou věc projednal a rozhodl v přednostním pořadí, neboť pro takový postup shledal závažný důvod, kterým je povaha projednávané věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu